

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Indledning, Varianter og Oplysninger, Registre

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Indledning, Varianter og Oplysninger, Registre", i Heiberg, Johanne Luise: *Indledning, Varianter og Oplysninger, Registre*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 370. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr08val-shoot-idm140470727976624.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Indledning, Varianter og Oplysninger, Registre

195,L.2. "Ja, vi ere nogle Asner": I Tillæg til Julie Sødring: Erindringer I (1894), 230-36 søger hendes Søn, Kontorchef Marius Sødring, at forsvare sin Morfader, C. N. Rosenkildes Holdning over for Collin, idet han minder om, at Tillidsadressen til Teaterchef Levetzau var en Gentagelse. Allerede i 1842 havde de samme Skuespillere indgivet en Adresse til Kongen, da de frygtede, at Collin skulde blive Enedirektør. De havde altsaa fastholdt deres Opfattelse af hans æstetiske Mangler, om hvilke ogsaa Fru Heiberg var enig med Rosenkilde; sml. smst. I, 443. Forsaavidt kan man følge Kontorchef Sødrings Redegørelse, men derimod ikke, naar han affærdiger Collins Velgerninger over for Rosenkilde med den Betragtning, at han derved gavnede den danske Nationalscene, som det var hans Pligt at vogte. Collins Hjælpsomhed var ikke af embedsmæssig Natur, men bundede i en dyb menneskelig Forstaaelse. Rosenkilde og de andre Adresseskriveres Aktion var en Fiske i rørt Vande, dels betinget af det mindre gode Forhold mellem Levetzau og Collin, dels af Lyst til at bestemme, hvem der skulde være den fremtidige Leder. - L.7. *en gennemgribende Reform*: Collin bad Heiberg om hans Mening vedrørende et Forslag til Reduktioner, som Økonomiinspektør G. F. Lassen havde udarbejdet, og Heiberg svarede i en Redegørelse, dat. 25/9 1848 (Coll. Saml. 234, 4°, kgl. Bibl.) med nogle Betragtninger, der ikke er uden Interesse som Indvielse til hans Overtagelse af Chefsposten n. A. Han mente, at den store Opera "hører aldeles ikke hjemme paa vort lille Theater og vil aldrig kunne trives i en By, der ikke er større end Kjøbenhavn. Hvad vi ere henviste til, er Syngestykket, det, som de Franske kalde Opéra-comique". Ledelsen burde derfor ikke engagere nogen, blot fordi vedkommende var i 371 Besiddelse af en god Sangstemme, men først og fremmest tage Hensyn til det dramatiske Talent. Skete dette, vilde Syngestykket faa en ganske anden Plads i Repertoiret "end vore nuværende Sangere og Sangerinder med deres skrøbelige Stemmer og totale dramatiske Uformuenhed ere istand til". Man skulde ikke bryde sig om, at de "indbildte Musikkjendere" vilde ryste paa Hovedet, men blot fornøje Publikum. Saadanne Værker som "Don Juan" og "Figaros Bryllup" burde reduceres til Dialog blandet med Sang. Over for Balletten var han noget forsigtigere, da Bournonville "havde bragt den til et saadant Glandspunkt, at man nødvendig udtaler sig for dens Reduktion". Paa en Maade maatte man hellere helt ophæve Balletten som "en undværlig Luxusgjenstand" end indskrænke den. Dog var "Elverhøi"s Forfatter klar over, at man i saa Fald let vilde komme i Forlegenhed, fordi Dans ofte kræves i Skuespil. Efter at have fremsat nogle Bemærkninger om Kapellet og Forfatternes Honorar advarede Heiberg meget imod at løsrive Teatret fra Staten, "hvoraf Følgen vilde blive, at det ogsaa tabte sin Forbindelse med Nationen, sin Nationalitet, og lidt efter lidt kom i Hænderne paa uværdige private Entrepreneurer". Staten burde betragte Teatret som en Dannelsesanstalt for sine Borgere og derfor tage denne Institution, som saa mange andre, under sin Varetægt. Heiberg vidste godt, at den modsatte Opfattelse i Øjeblikket vilde vinde Mængdens Bifald, "da det jo er blevet en Mode-Anskuelse, at alle Virkekredse, ligefra Kirken af, skulde bestaa uafhængige af Staten. Men fra disse umodne Experimenter vil man engang komme tilbage".